

Capitolul I, Anatomia Divinului, O prezență evidentă Pg 10-11

Divinul... Doar numele lui este de ajuns pentru ca mulți să se supere sau să devină sarcastici prin părțile noastre de lume „adulte și emancipate”. El provoacă într-un fel, la mulți dintre noi, o formă de reacție alergică.

Și pe bună dreptate! îl asociem inevitabil cu puterea abuziv de atotputernică și chiar dictatorială a unei anumite Biserici. Într-o fracțiune de secundă, poate evoca spovedania, slujba obligatorie de duminică dimineață, aberațiile unei dogme împietrite în timp, un eșafodaj de minciuni sau, foarte simplu, un mit care condiționează și înrobește.

Am putea vorbi mult timp despre asta și am întreține astfel mașinăria mentală epuizantă care a făcut până acum din noi ființe ale dualității. Din fericire, nu vă propun să mă urmați în această direcție, nici pe o astfel de cale. Peisajul pe care vă invit să îl explorăm este, în schimb, mai lejer și mai vesel, deoarece a pleca în căutarea Unității în sine, adică a Divinului, nu implică nimic trist. Este, dimpotrivă, o frumoasă aventură care îi revelează drept mincinoși pe fabricanții de constrângeri și pe distilatorii de austeritate. O aventură care ne reconciliază cu șinele, cu Viața.

Evident, pentru a urmări îndeaproape șirul de pagini care va urma, trebuie să percepem, chiar dacă confuz în străfundul sinelui, o Prezență, o Prezență sacră care ar fi totodată o Inteligență și o Inimă absolute... și este neapărat așa întrucât ceva v-a împins să deschideți această carte. Dacă nu este așa, ei bine... nu pot face nimic pentru voi, poate doar să vă stârnesc curiozitatea.

Să fie o chestiune de credință? Nu, nu chiar. Putem întotdeauna să afirmăm „Cred că...” în legătură cu orice. Nu ne costă mult și nici nu înseamnă mare lucru deoarece, în general, credințele noastre se sprijină pe presupusa noastră acceptare a unui adevăr enunțat de părinții noștri, de mediul nostru social și de cultura noastră. Ele exprimă rar propriile noastre trăiri, din moment ce reflectă înainte de toate condiționarea noastră. De fapt, la începutul acestei călătorii, este mai degrabă vorba despre acest sentiment intim pe care îl numim Credință și care presupune căutarea experimentării unei fațete misterioase a Vieții, aceea a Sacralului.

Scopul meu, știu că ați înțeles, nu e să vă invit să credeți... ci să simțiți. Nu de dragul argumentării, ci pentru serenitate și bucurie. Mai exact pentru Fericire, deoarece, în realitate, nimeni nu încearcă să se apropie de Divin pentru a se apropia de Divin; scopul este întotdeauna Fericirea, apoi Beatitudinea al cărei semn premergător este prima.

Cu iz de glumă, am putea spune chiar că toți misticii adevărați - cei care vor să simtă și nu doar să se conformeze unei credințe - sunt mari egoiști din moment ce fac tot ce este posibil pentru a se extrage din hora suferințelor.

Da, am putea chiar să spunem asta, dacă nu am ști că există un fel de „egoism divin” care devine o datorie imperioasă din momentul în care începem să înțelegem că motivul de a fi al soarelui este de a lumina și a încălzi.

Capitolul II, O explorare a egoului, Închisoarea și gratiile ei Pg 62-63

Totul pentru a spune că nu egoul nostru ca manifestare greoaie a sufletului nostru este cel care constituie închisoarea noastră adevărată și ceea ce ne pune realmente piedică. Nu se poate repeta niciodată îndeajuns: egoul este în primul rând instrumentul nostru de avansare.

Ca atare, totul depinde deci de modul în care îl folosim. Într-adevăr, egoul conține în el cheile propriei autodepășiri și sublimări.

Totuși, dacă continuăm să îl considerăm o închisoare, trebuie să fim conștienți că zidurile sale, gratiile sale și încuietoarea sa sunt în același timp fierarii și expresiile cheii sale eliberatoare. „In adversar, salvarea”, aceasta ar putea fi deviza sa deoarece ne aduce să ne confruntăm cu noi înșine până când dăm naștere propriei noastre chintesențe.

Fără curaj, luciditate sau determinare, cu siguranță nu există iubire care să poată cu adevărat să se reveleze și apoi să fie atinsă. Revenim mereu la ea...

Curaj, luciditate și iubire... Aceste trei coloane ale sufletului care a început lucrarea autodepășirii prin stăpânirea „culorilor” egoului său erau nucleul învățaturii originale a lui Christ pentru discipolii lui cei mai apropiați. Ele nu sunt legate de niciun demers de religiozitate, ci de simpla conștientizare că totul vine din interiorul nostru.

Nu servește deci la nimic să acuzăm pe cineva sau ceva de durerile sufletului nostru din moment ce noi suntem creatorii, semănătorii și administratorii lor încă de la Originea Timpurilor.

Exercițiul 4: „de ce”-urile lui Jeshua

Iată așadar un nou exercițiu foarte indicat în căutarea noastră. Este chiar una dintre practicile pe care Jeshua le dădea acelor dintre apropiații lui pe care îi considera pregătiți să își are propriul câmp interior.

La vremea aceea, era vorba despre o muncă orală, în privat și sub indicațiile lui; cu toate acestea, astăzi este posibilă adaptarea exercițiului la situația noastră actuală, lăsându-ne ghidați de versiunea sa scrisă.

Exercițiul este organizat în jurul a șaptesprezece întrebări a căror ordine este important să fie respectată și la care, la fel ca întotdeauna, este bine să se răspundă cu cât mai multă onestitate posibil... fără de care introspecția pe care o propune și-ar pierde rațiunea de a fi. Iată care sunt aceste întrebări...

Vă sfătuiesc să le copiați de mână pe o frumoasă foaie de hârtie și să lăsați între ele un spațiu liber generos ca să puteți apoi să scrieți răspunsurile.

- 1) *De ce crezi că ai venit pe Pământ?*
- 2) *Crezi că ai de îndeplinit o misiune în viață și care este aceasta?*
- 3) *De ce această misiune... sau, eventual, de ce ignori că ai o astfel de misiune?*
- 4) *Crezi că te afli pe calea ta?*
- 5) *De ce crezi asta?*
- 6) *Ce ai făcut pentru a ajunge aici și ești mulțumit de asta? Sau - dimpotrivă - dacă consideri că nu ai ajuns la ea, ce crezi că ți-a lipsit?*
- 7) *În oricare dintre cele două cazuri, de ce?*

Capitolul IV, De la cădere la deculpabilizare, Necesitatea unei deprogramări Pg 128-129

Ar însemna că, atât timp cât conștiința unei ființe se lasă absorbită de spirala complexității și nu a ales deci în mod clar să adopte o privire unificatoare, ea nu reușește să se apropie în mod real de ea însăși și să cunoască astfel Pacificarea.

Dar să revenim la principiul Frumosului arhetipal deoarece ne vine natural să ne recentrăm în direcția simplității.

Pentru a-l descrie într-un mod concret, voi porni, de exemplu, de la călimara care se găsește pe masa mea de scris. Este călimara din sticlă în care îmi scufund până de o sută de ori pe zi...

Dacă o privesc cu atenție, văd că are pe lungime de o mică creștătură în care a fost lipită în relief o plăcuță de metal menită să-mi găzduiască până când se odihnește. Aparent acest obiect este banal.

Totuși... dacă îl observ cu ochii inimii, observ că micuța sa placă de metal este din cositor, dar mai ales că ea a fost cizelată și ornată cu drăguțe motive ondulate.

Atunci îmi spun că pentru a o crea trebuie să fi fost necesar talentul unui artist... A trebuit ca un bărbat sau o femeie să se aplece ore întregi asupra planșei de lucru pentru a concepe și a realiza motivele respective. A fost necesar nu numai talent, ci și în primul rând iubire, deoarece așa modestă cum este opera, ea este cu siguranță parte dintr-un elan al inimii, dintr-o viziune armonioasă.

Îmi place atunci, chiar și pentru o secundă, să-mi imaginez artistul la lucru și îi dedic un gând de recunoștință.

Este ceva stupid? Nu cred, pentru că această simplă mișcare a sufletului va polariza ființa mea către Principiul Unificării.

Dar nu mă opresc aici... din moment ce am instrumentul meu de scris în mână. Acesta este făcut dintr-o pană de gâscă introdusă într-un vârf minuțios lucrat. Și el merită interesul meu. Nu trece o zi fără să nu îl contempul câteva secunde înainte de a-l lua între degete.

La fel ca și călimara mea, fără valoare comercială deosebită, este în felul său o mică operă de artă. Cu împletitura și minusculele lui flori gravate, a avut nevoie de iubire... Iar iubirea nu este niciodată banală.

Totul ține de atenție, dar și de atitudinea interioară. Aș putea să nu văd toate acestea... și totuși aleg să le văd pentru că mi se pare important. A nu trece în mod inconștient pe lângă ceea ce este fructul unei iubiri, chiar și așa modest cum este, ci dimpotrivă să zăbovesc asupra lui, înseamnă să stârnesc în mod subtil și concret o luare de atitudine din partea sufletului meu.

Vă invit să faceți experimentul de a vă dedica unui exercițiu asemănător. Veți descoperi astfel cu ușurință o senzație de înălțare. O multitudine de lucruri din jurul vostru se pot preta acestui exercițiu... Motivele care decorează o farfurie sau o cutie, estetica unei veioze, a unei vase, a unei rame... și chiar coperta acestei cărți pe care o aveți în mâini.

Și ea a fost creată cu iubire.

Toate obiectele cotidiene au la origine în mod inevitabil un elan al inimii și vă pot ajuta să vă apropiați de voi înșivă, altfel spus de sursa voastră divină.

Puteți, desigur, să extindeți această conștientizare la nivelul muzicii, al parfumurilor, al gustului, al atingerii... Este nelimitată!

Dincolo de exerciții: Legământul potrivit lui Babaji

Pentru cele și cei care s-ar simți chemați de calea serviciului și a creșterii a lui Boddhisatva, iată schema ceremonialului care mi-a fost transmisă de Babaji.

Precizez că nu trebuie să fie considerată o schemă împietrită. Nu face parte din nicio Tradiție, poate doar din cea profundă a sufletului uman. În acest sens, fiecare poate așadar să o adapteze la propria sensibilitate, având grijă totuși să îi păstreze simplitatea și deci claritatea intenției.

1) Înainte de orice, este de dorit ca timp de douăzeci și patru de ore să urmați o dietă bazată pe fructe. Aceasta va contribui la o gândire clară și va ușura corpul fără a provoca neplăceri.

2) La începutul acestei perioade, decideți ora precisă pe care o aveți în vedere pentru ceremonia pronunțării legământului. Proiectarea unei întâlniri exacte permite sacralizarea intenției în Invizibil și ne face să trăim în alt ritm.

3) În această perioadă pregătitoare de douăzeci și patru de ore, aveți grijă să pregătiți și să consacrați astfel locul unde se va derula ritualul. Creați acolo un mic altar; în fața lui veți pronunța legământul.

Vom așeza pe el un simbol care reprezintă idealul nostru spiritual personal, de exemplu, unul din Tradiția noastră de bază, dacă avem una, sau unul care ne „vorbește” cel mai mult.

Așezați acolo și o floare proaspătă, o cupă cu apă, puțin pământ, o lumânare aprinsă și ardeți puțină tămâie.

4) Când se apropie ora ceremonialului, aveți grijă să nu fiți deranjați și așezați-vă în fața altarului într-o poziție care vă este confortabilă, dar întotdeauna cu coloana vertebrală cât mai verticală posibil.

Este momentul să începeți o introspecție. Ce fac aici cu adevărat? Este inima mea prezentă? Este esențial să dați dovadă de luciditate în intenția voastră. Este o ocazie de a vă clarifica.

5) Intrați apoi într-o reală și profundă meditație, încercând să vă goliți mentalul și să vă concentrați, în acest scop, pe spațiul inimii voastre. Chemați acolo în mod liber, fără tensiune, Prezența Undei divine.

6) Vom simți atunci momentul potrivit pentru a pronunța în mod pe deplin conștient această rugăciune sau invocare către Absoluta Lumină:

„Inimă a inimii mele, Suflu al Divinului în centrul meu, Memorie a Prezentului etern, în acest moment sacru, primește cererea mea.

Ajută-mă să găsesc forța de a fi suveranul sufletului meu și servitorul Vieții.

Ajută-mă să lucrez fără răgaz pentru ca lubirea să înflorească de sub fiecare pas al meu, în spatele fiecăruia dintre gesturile mele, în fiecare dintre cuvintele mele și în centrul fiecăruia dintre gândurile mele.

Fie ca suflul meu să susțină astfel pentru totdeauna suflul fiecărei ființe vii.